

עיתון ליד"ה

גיליון יוני 2025

עורכת ראשית: ענת ליבשין

מורה מלווה: רענן שמש-פורשנר

עורכת גרפית: רוני אסולין

עיתון ליד"ה מציין עשר שנים
להירצחה של שירה בנקי ז"ל

"ולכן המסר העיקרי בהצגה הוא
בעיקר - בואו נלמד לחיות ביחד,
למרות הדעות השונות שלנו"
שירה שמש מראיינת שחקנית,
במאית ומורה מהפקות התיאטרון
של מחזור פ"ז
עמוד 4

להצטרפות למערכת העיתון
בשנה הבאה, צרו קשר!
0586835853
(ענת ליבשין, עורכת העיתון)

"לא, זה לא הסרט החדש של
משימה בלתי אפשרית, זו קבוצת
הרובוטיקה של בית הספר"
כל מה שרציתם לדעת על קבוצת
הרובוטיקה של בית הספר והפעילות
שלה במשך השנה, כתבתם של אייל
אלדן-מילר ואביגיל ארזי
עמוד 2

"לפי ההבטחות והתוכניות של
טראמפ, פני המזרח התיכון
הולכים לעבור שינוי דראסטי"
יואב קודינסקי בכתבה המסקרת את
הפוליטיקה של המזה"ת וארה"ב
עמוד 10

קבוצת הרובוטיקה של ליד"ה

אי פעם חשבת שזה מגניב שהדלת של הסופר זזה לבד? עולם ההייטק וההנדסה מעניין אותך? נהנית לנסר דברים? מצאנו את המקום בשבילך

● כתבו: אייל אלדן-מילר ואביגיל ארזי

קבוצת בית הספר, אטלנטיס #2679, מתחרה בתחרות ה-FRC: אחת מתחרויות הרובוטיקה הגדולות בעולם (ואחותה הגדולה של התחרות בה קבוצות החטיבה מתחרות, ה-FLL). המשחקים מורכבים מ- 2:30 דקות של משחק, בהן 2 "בריתות" של 3 רובוטים מקבוצות שונות מתחרות על השגת המספר הרב ביותר של הנקודות על ידי השלמת משימות שונות. הדרך להשיג נקודות משתנה כל שנה - מקליעת כדורים לסל ועד להנחת צינורות על עמודים, או בניית מגדלים גבוהים ככל האפשר מארגזים. זה אומר שהרובוט הנבנה חייב להיות שונה לגמרי כל שנה, כדי לעמוד במשימות הנדרשות. אז איך זה נעשה?

ברגע שמתקבלים חוקי משחק, השלב הראשון הוא לקרוא אותם. על כן חברי הקבוצה מתכנסים בשעה מאוחרת בשבת הראשונה של ינואר לערב הצגת המשחק - ערב המורכב מאנדרנלין, סוכר, וניסיון למצוא את השיטות המוזרות ביותר לשחק את המשחק. מהנקודה הזו נכנסת הקבוצה ל'מצב עונה' - סדנת הרובוטיקה פתוחה בכל יום עד שעה מאוחרת, ובה כל אחד תורם את המקסימום שלו למטרה. בשבוע הראשון מתפצלים לשתי קבוצות מרכזיות - אחת, שמשימה להבין את המשחק לעומק ככל האפשר, על ידי ניתוח חוברת החוקים וניסיון למצוא את האסטרטגיה המנצחת; ואחת, שבודקת את השימוש הפרקטי בחלקי המשחק של

21:50. קבוצה של תלמידים ותלמידות מטפסת בפאניקה במדרגות בית הספר בניסיון להוריד בעשר הדקות הקרובות את כל חתיכות העץ והמתכת שהם עצמם העלו רק כמה שעות קודם לכן, לפני שאזעקת בית ספר תופעל ב-22:00 בדיוק. חברי הקבוצה מצוידים בחולצות שהם ייצרו, בשני שלטי אקסבוקס, ובכלים בהם הם לא יכולים להשתמש בלי מבוגר אחראי. לא, זה לא הסרט החדש של משימה בלתי אפשרית, זו קבוצת הרובוטיקה של בית הספר, קבוצה של כ- 25 תלמידים אשר בונה רובוט שלם מאפס במהלך חודשיים. בתחילת ינואר של כל שנה, במקביל לאלפי קבוצות בארץ ובעולם, הם מקבלים את חוקי המשחק החדש בו הרובוט יצטרך לשחק. בסוף פברואר כבר צריכים להיות רובוט, ציוד ונהגים על האוטובוס בדרך לחדרה לתחרות הראשונה. אז מהם המשחקים האלה? איך כל זה נבנה בחודשיים? ולמה יש לקבוצה אפליקציית ריגול?

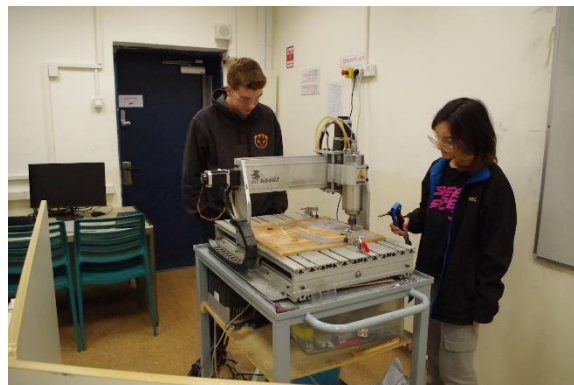
בזוויות שונות, ומניחה את הצינורות כך. הרובוט אוסף את הצינורות אל הזרוע בעזרת משפך שנקרא "הפאנל" (Funnel), שתוכנן כבר בשבוע הראשון של העונה. בעזרת המערכות האלה הרובוט הצליח לנקד במהירות באופן קבוע, ולהרשים את השופטים והקבוצות האחרות.

כרגע הקבוצה נמצאת בשלב הגיוסים (בואו) וההכשרות שלה לקראת שנה הבאה, ומזמינה (אבל באמת כאילו, בואו) את כל תלמידי שכבה ג' (וגם ד'-ה') להצטרף אליה במסעה אל הגביע שנה הבאה (אנחנו אפילו מספקים אוכל כל יום, בואו). גם אם העונה נגמרה, תחרויות לא רשמיות נוספות מתקרבות לאט לאט, ועל כן העבודה לא נפסקת (גם אם נרגעת באופן משמעותי). לשאלות ומידע נוסף אתם מוזמנים לפנות אל הקבוצה, הנמצאת לרוב בסדנתה בפינה החשוכה של הקומה הנמוכה ביותר של בית הספר.

חברי קבוצת הרובוטיקה של בית הספר

השנה, ואת הדרכים בהן הם עובדים עם הכלים שיש ברשות הקבוצה. שתי הקבוצות מתכנסות בסוף השבוע לפגישת שיתוף מסקנות ובחירת קונספט לרובוט.

אחרי שיש רעיון לרובוט, העבודה מתפצלת ל - 50 כיוונים שונים: מידול המערכות השונות על הרובוט, בניית אב-טיפוס לרובוט מעץ, כתיבת הקוד לרובוט, אימוני נהיגה ושיתוף פעולה לנהגים שישלטו בו (יש אפילו משחק מחשב!), וייצור הרובוט בעזרת מכונות, ובעזרת כמה וכמה אנשים עם מסורים. במקביל, מעבר לעבודה על הרובוט עוד דברים רבים קורים - עיצוב מדיה לפוסטים ברשתות החברתיות, לספר הרובוט, ולחולצה השנתית; צילום תמונות; התנדבויות במקומות שונים; פיתוח אפליקציית הריגול של הקבוצה (זה דבר נורמלי שיש לכל הקבוצות, אל תדאגו); ועוד ועוד ועוד. והתוצאה?

מטרת המשחק העיקרית השנה הייתה הנחת צינורות על מבנה בגבהים משתנים בשם "הריף". בעוד שרוב הקבוצות בנו מעלית על מנת להגיע לגבהים השונים שלו, הקבוצה של ליד"ה - עם הרובוט "דיפלוריה" - בחרה להשתמש בזרוע שמגיעה לרמות השונות

סיקור הפקות מחזור פ"ז 2025

השנה, העלתה מגמת התיאטרון של מחזור פ"ז ארבע הפקות שונות ומגוונות. לאחר שסיקרנו את ההפקה הראשונה, 'גן ריקי', בגיליון הקודם, עברנו לראות את שלוש ההפקות האחרות, לראיין אנשים רלוונטיים שיציגו את המחזות באור חדש, ולכתוב את רשמינו.

● כתבה: שירה שמש

הפקת החברות הכי טובות:

המחזה "החברות הכי טובות" עוקב אחרי סיפורן של שלוש חברות – סופי, תרצה וללי. לאחר המון זמן בו לא דיברו, הן נפגשות מחדש לערב אחד – כי לללי היה משהו חשוב להגיד. בערב זה חולפות מול עיניהן זיכרונות משותפים מהתקופה בה היו בקשר. העלילה נעה בין ההווה לעבר, כשחלק מהשחקניות מגלמות את הדמויות בצעירותן וחלקן את הגרסה הבוגרת שלהן. במהלך הערב נבחנים נושאים של חברות, נאמנות, קנאה, ואהבה – דרך הדינמיקות המורכבות של קשרים אינטימיים, תוך שילוב של הומור ועצב. סיפורן של החברות מוביל לסוף מפתיע, ומזמין את הקהל לחשוב על משמעות חברות אמיתית בחייהן.

מיקה קוגלמס, שחקנית בהפקה, מספרת על המסר שעומד מאחורי המחזה, על ההתמודדות שלה עם משחק דרמטי והמשפט שרודף אותה גם בחיים האמיתיים:

איזה תפקיד את משחקת ואיך את מתחברת לדמות שלך?

שיחקתי את סופי המבוגרת. זו דמות מאוד מורכבת, היא דיווה והיא מאוד מסודרת. המחזה ריאליסטי, אז השתמשתי בשיטת משחק שנקראת שיטת סטניסלבסקי כדי להתחבר לדמות: זו שיטה שעובדת לפי זיכרון רגשי – בעצם אני משחזרת איזשהו אירוע שהיה לי בעבר ואיך הרגשתי בו, ואז אני משחזרת את הזיכרון של הרגש

בזמן הסצנה. עוד דבר שהשיטה הזאת עושה, זה לחשוב ממש אם אני הייתי במצב של הדמות, איך הייתי מרגישה, איך הייתי פועלת, וככה מתוך המקום שלי להביא חיים לדמות.

האם יש משהו בדמות שמזכיר לך את עצמך או שונה ממך לחלוטין?

הדמות דומה לי בהרבה דברים, גם כל מיני דברים שקורים לדמות קרו גם לי בחיים, בין אם זה בכל מיני קשרים שחוויתי עם חברות, פגיעות למיניהן שחוויתי מחברות, וחץ מזה – בעיניי גם הדמות דומה לי באופן הכללי שלה, איך שהיא מציגה את עצמה ואיך שחשוב לה מה אנשים חושבים. יש גם כמובן הרבה דברים ששונים בדמות, למשל היא הרבה יותר קיצונית ממני, מאוד מאוד חשוב לה שלא יראו אותה במצב שהיא חלשה בו, היא לא אוהבת להודות בקשיים שלה, אז היא מאוד מאוד אסופה כל הזמן, גם ליד חברות שלה, בשונה ממני. אבל בעיקר מה שהכי שונה ממני זה הגיל, כי היא בעצם מבוגרת וזה משהו מאוד אחר.

איך הייתה הדינמיקה בין השחקניות?

הדינמיקה בין השחקניות הייתה ממש ממש טובה, הפקת בנות, כולנו מרגישות מאוד בנוח, כולנו התחברנו מאוד מהר, באמת באמת חברות הכי טובות, גם אחרי ההפקה נשארנו ואנחנו עדיין חברות מאוד קרובות.

מה היה החלק שהכי נהנית ממנו בחזרות?

אני חושבת שהייתי מלהקת את ג'ניפר אניסטון, היא שחקנית מדהימה, והיא קצת הייתה לי השראה בכל מיני מובנים של הדמות.

לסיכום, תני לנו שורה מהמחזה שאת לא יכולה להפסיק להגיד גם מחוץ לבמה

אחת השורות שהיו לי הכי הרבה יחסי אהבה שנאה איתה הייתה שורה שחזרה פעמיים במחזה: "הו אלוהים". לקח לי המון המון זמן להבין איך אני אומרת את זה, למה אני אומרת את זה, למרות שהוא כזה פשוט. ועכשיו בחיים האמיתיים אני פשוט לא מפסיקה להגיד את זה, אז זה משפט שרודף אותי בהמשך החיים, לטוב ולרע.

הפקת מעגל הגיר הקווקזי

"מעגל הגיר הקווקזי" הוא מחזה מאת ברטולט ברכט, שמתאר את המאבק המשפטי על הילד מיכאל. אמו העשירה של הילד נטשה אותו וכעת דורשת לקבל אותו בחזרה, בעוד המשרתת שגידלה אותו ומסרה את נפשה כדי להצילו, טוענת לזכותו. השופט אצדק, שופט יוצא דופן ושתוי למדי, פוסק כי הילד יימסר למשרתת ולא בהסתמך על יכולתה להוכיח את קשרה אליו. הוא עושה זאת באמצעות מבחן שבו נשים נדרשות למשוך את הילד מתוך מעגל גיר, והאישה שמצליחה להחזיק בו יותר זמן נחשבת לאמא החוקית. המחזה עוסק בנושאים של צדק, קניין והבדלי המעמדות, תוך ביקורת על מערכת המשפט, השלטון והציבור הישראלי בפרט.

ליה הלמן, במאית ההפקה, מספרת מדוע בחרה לביים דווקא מחזה זה, מהם האתגרים שהרמת הפקה כרוכה בהם, ומסכמת בשלושה דברים שהיא לא יכולה לוותר עליהם בחדר החזרות בו היא מביימת:

למה בחרת לביים את מעגל הגיר הקווקזי?

אני חושבת שהחלק שהכי נהניתי ממנו בחזרות היה בחזרות של המבוגרות. יש כל מיני סצנות של המבוגרות שהן מאוד מאוד קומיות, אז העבודה עליהן הייתה מאוד מאוד מצחיקה, אז היינו פשוט מציעות איזה רעיון ועובדות עליו וזורמות וצוחקות והיה פשוט כיף.

לדעתך, מה המסר המרכזי של חברות הכי טובות?

אני חושבת שאין מסר חותך למחזה הזה, הוא מאוד בא להראות מה זה חברות של נשים, איך חברות עובדת, את המורכבויות שבה, ונותן לאנשים לחשוב ולהשאיר את זה פתוח ולחשוב על החברויות שלהם, ועל מה זו חברות אמת בשבילם, ועם זה ללכת הביתה וככה לצאת עם איזה מסר שמהדהד בראש.

איך ההשתתפות בהצגה השפיעה עלייך?

אני חושבת שמשנה לשנה במגמת תיאטרון אני הולכת ומשתפרת כשחקנית, אז כמובן שההשתתפות בהפקה הזאת הפכה אותי לשחקנית עוד יותר טובה וצברתי עוד יותר כלים, והתנסיתי במשהו חדש, דרמה, שזה משהו שלא עבדתי עליו. כאדם, אני חושבת שזה גרם להבין בעצמי המון דברים על קשרים עם חברות, ובאמת המחזה הזה מעורר הרבה שאלות ומחשבה, אז זה גרם לי לתהות מה אני מרגישה לגבי חברויות שיש לי.

אם היית צריכה ללהק שחקנית מפורסמת לתפקיד

שלך – מי זו הייתה?

שנלמד להיות ביחד ולהפסיק להתעסק באיזה צד כל אחד במפה הפוליטית, ואני חושבת שהשגתי את זה.

מה היה הרגע הכי מרגש או מספק עבורך בתהליך?

החזרה הגרלית הייתה ממש מרגשת כי פתאום ראיתי את כל ההצגה בשלמותה והכל היה מוכן ולא היו לי יותר הערות ופשוט ישבתי ונהנתי.

מה היו השלבים המרכזיים בעבודה על ההצגה?

השלב הראשון היה להכיר את הטקסט ואת הדמויות וההצגה, אחר כך להתחיל להבין את הדמויות ולכתוב את התיאור שלהן ואז להציג אותו בצורה פיזית, וגם לחשוב על האלמנטים העיצוביים בהצגה כמו תפאורה, תלבושות וכו'... אחר כך מריצים תמונות ונותנים הערות וככה היו רוב החזרות, עד הגרלית.

איך הבאת את הנושאים של המחזה לידי ביטוי בבימוי, בעיצוב הבמה או בבחירת המוזיקה?

עיצוב הבמה מאוד קשור לאפקט הניכור, אנחנו בחרנו דבר ראשון שלא יהיו מאחורי הקלעים ושכל ההצגה תתרחש על הבמה. בנוסף, החלטנו שהתפאורה תראה כאילו השחקנים הכינו אותה בעצמם (שזה באמת איך שזה קרה) ולא ניסינו לייצר לקהל תפאורה ריאליסטית כי זה לא הסגנון. מבחינת המוזיקה, גם כדי לגרום לקהל לזכור שהוא צופה בהצגה, החלטנו להשתמש במוסיקה חיה בעזרתו של דניאל המורה למוסיקה שממש נתן חיים להצגה שלנו וזה לא היה אותו דבר בלעדיו.

אם הצופים ייקחו מההצגה דבר אחד בלבד, מה היית רוצה שזה יהיה?

שזה לא משנה מה הדעה הפוליטית שלך, העיקר הוא שנלמד להיות ביחד ולהפסיק להתעסק באיזה צד כל אחד במפה הפוליטית.

לסיכום, תני לנו שלושה דברים שאת חייבת בחדר החזרות בו את מביימת.

בחרתי לביים את 'מעגל הגיר הקווקזי' בעיקר כי רציתי שהקהל יצא מההצגה עם מחשבה להמשך. כנערה בישראל כאב לי שאנחנו כל הזמן רבים אחד עם השני ולכן המסר העיקרי בהצגה הוא בעיקר - בואו נלמד להיות ביחד, למרות הדעות השונות שלנו.

אילו אתגרים היו לך בהפקה הזו, ואיך התמודדת איתם?

יש הרבה אתגרים בהפקה, אנחנו שמונה אנשים שצריכים להיות זמינים ועם לו"ז גמיש וזה לא קל, לכן אחת הבעיות העיקריות שלנו הייתה באמת למצוא זמנים לחזרות.

איך הכנת את השחקנים לתפקידים שלהם?

ההצגה שלי היא הצגה אפית ולכן הדמויות הן לא עמוקות במיוחד ואין הרבה קונפליקטים מסובכים, הרצונות של הדמויות מאוד ברורים. עם זאת, אחד העקרונות של תאטרון אפי הוא ניכור - ולכן כדי שהקהל יבין את המסר הוא לא יכול להיקשר יותר מדי למתרחש, אז הייתי צריכה לעבוד עם השחקנים על ריכוז מתמשך בגלל שהם החליפו הרבה דמויות.

מה לדעתך הקהל לוקח מההצגה?

הקהל לדעתי לוקח שזה לא משנה מה הדעה הפוליטית שלך. יש כאלה שלקחו את ההצגה לצד ימיני ויש כאלה שלוקחים לצד השמאלני וזה לא משנה, העיקר הוא

משהו חם לשתות, עט ודף

איך את רואה את ההבדל בין תפקיד הבמאית לתפקיד שלך כמנחה?

הבמאית בוחרת את המחזה, מלהקת את הקבוצה, ומובילה את החזן האמנותי לכל ההפקה; אני לא! חשוב בעיניי שהיצירה תהיה של התלמידים ותאפשר להם לבטא את עצמם. יחד עם זאת, הבמאית מתנסה בכך בפעם הראשונה, ולוקח זמן להבין כיצד לעשות זאת. בנוסף, הם עובדים על הצגה שלמה ולא על סצנה של חמש דקות. לוקח זמן להבין איך לעבוד עם השחקנים, איך לעודד יצירתיות ושיתוף פעולה, וכמובן - איך לגבש את הפרשנות הבימתית למחזה. לשם כך יש מורה שמנחה את הבמאית כיצד להתקדם שלב אחר שלב וכיצד להתמודד עם האתגרים השונים שעולים לאורך התהליך.

איך ליווית את התלמידים בתהליך העבודה?

שאלתי את התלמידים הרבה שאלות, שוחחנו הרבה על התכנים שהמחזה מעלה ועל המחשבות והרגשות שעלו אצלנו בעקבותיו. באופן ספציפי, המחזה 'העלבת הקהל' כתוב כמונולוג ארוך המופנה לקהל - אין דמויות, הטקסט לא מחולק בין הדוברים, אין עלילה או סיפור. תהליך הפיצוח של הטקסט לקח זמן רב - להבין כיצד להפוך את הטקסט האנטי-דרמטי הזה לאירועי בימתי שיש בו פעולה או דימוי.

בנוסף, תהליך העבודה לקראת ההפקה יכול להרגיש כמו 'רכבת-הרים רגשית'. יש חזרות יעילות, נעימות ומצחיקות שמעוררות תחושת סיפוק והנאה, אך לצידן יש גם חזרות מתסכלות, והיו לי שיחה או שתיים עם תלמיד/ה בוכה... במקרים כאלה אני מנסה להציע להם זווית ראייה חדשה, לחשוב יחד על פתרונות אפשריים או מזכירה להם לסמוך על התהליך ועל עצמם.

הפקת העלבת הקהל

המחזה "העלבת הקהל" של פטר הנדקה (1966) מפרק את המוסדות התיאטרוניים המסורתיים, יוצא נגד התיאטרון כמרחב של התחזות וייצוג ומבקש ליצור חוויית צפייה אקטיבית. אין בו עלילה או נרטיב קלאסי, אלא שילוב של טקסטים, שירה וריקוד המערערים את התפיסה הרגילה של הצפייה. הקהל הופך לגורם פעיל, מודע לפיזיות שלו ולתפקידו כחלק מההתרחשות, ומחויב להתמודד עם עלבון המוטח כלפי כל אחד מהצופים. המחזה שובר את הגבולות בין "אתם" ו"אנחנו", ובכך מעורר שאלות על סדרים חברתיים, דיכוי וניכור.

ריאיון עם תמר שגיא, המורה המנחה של ההפקה:

מה היה התפקיד שלך כמורה לתיאטרון בתהליך העבודה על ההפקה?

אני מנחה את התלמידים לאורך כל התהליך. כיוון שהם מתמודדים עם משימה מורכבת, אני מפרקת להם את העבודה לשלבים, שואלת שאלות שנועדו לעזור להם להבין טוב יותר את המחזה, או את הדמויות שהם משחקים או את התפקידים ההפקתיים שהם אחראים עליהם (עיצוב תפאורה, תלבושות וכו'). אני עוזרת להם להתקדם ע"י הצבת יעדים לכל חודש, כך שכל פעם יתקדמו (במחקר, בכתיבת ספר ההפקה, במשחק ובעיצוב) ויוכלו להגיע למועד ההפקה מוכנים ככל האפשר. מעבר לכך יש לא מעט עבודה מנהלית מאחורי הקלעים שהיא גם באחריותי. כמו שאומרת הבדיחה הקבועה שלנו בצוות: אף אחד לא מבין מה עושים מורים לתיאטרון חוץ ממורים אחרים לתיאטרון...

הגבול החוצץ בין הבמה לקהל הוא לא מחוייב המציאות. אפשר לשבור את הגבול וליצור חוויה אחרת של תיאטרון - מפגש מידי, אישי וחד-פעמי בין הצופים לשחקנים.

אם היית יכולה להזמין כל אדם בעולם לצפות בהצגה, את מי היית מזמינה ולמה?

האדם שהכי חסר לי בקהל היה בארי הראל ז"ל, שנפטר במפתיע בקיץ האחרון. בארי היה בן כיתתם של היוצרים, ולא זכה להמשיך איתם את תהליך הלימודים במגמה. חסרונו מורגש לאורך כל הדרך, בשיעורים, בחזרות, על הבמה ובקהל. אני מאמינה בכל לבי שהאנרגיה הטובה שלו מלווה אותנו, ושהוא מעודד אותנו באהבה מהיציע, שם למעלה.

מה הדבר הכי משמעותי שאת לוקחת איתך מהחוויה של ליווי ההפקה הזו?

עבורי בסופו של דבר זה התענוג של תהליך יצירתי, ההיכרות הקרובה עם התלמידים, והשמחה והגאווה על התוצאה בסוף. כמו שנאמר בשיר ההשתחויה שלנו: "There's No Business, Like Show Business".

איך התלמידים הגיבו כשהתחילו לעבוד על העלבת הקהל? זה מחזה שונה מהרגיל.

אומר זאת בפשטות- הם היו בשוק- חלק נבהלו, חלק התאכזבו... וזה בדיוק העניין - אי אפשר רק מתוך ההסתכלות הראשונית על הטקסט לשער כיצד תיראה ההצגה. כיוון שידעתי שהם לא יעצבו משהו שאינם אוהבים או עומדים מאחוריו, היה לי ברור שכלל שהם ימשיכו במסלול ויעבדו על ההצגה, בסוף היא תצא יפה ומוצלחת. למרות שחזרתי על כך באוזניהם, משום מה הם התקשו להאמין. אבל אם תשאלו אותם מה הם הבינו בסוף, הם יגידו לך פה אחד: "תמר תמיד צודקת".

האם הייתה נקודה שבה ראית שהם התחילו להבין באמת את הרעיון מאחורי המחזה?

הפרזנטציה היתה נקודת מפנה. זוהי המתכונת שלהם, בה הם מציגים בפני ההפקות האחרות והצוות סקיצה של ההצגה. המשובים שקיבלנו אחרי הפרזנטציה עזרו לנו להבין טוב יותר לאן פנינו מועדות. עד אז ניסינו לבדוק מה תפקיד הקהל בתיאטרון. אולם לאחר הפרזנטציה הבנו שההצגה שייצרנו עוסקת ספציפית בקשר שבין השחקנים והקהל, וכיצד ניתן ליצור קשר זה בעזרת התיאטרון. נקודה משמעותית נוספת הגיעה בהמשך, כאשר הגיעו צופים לחזרות האחרונות. כיוון שזאת הצגה שצריכה קהל, היא 'התעוררה לחיים', והשחקנים בעצם ראו ויכלו להבין לעומק את מה שייצרו.

מה לדעתך המסר המרכזי במחזה?

אני חושבת שהמחזה 'שם על השולחן' את מוסכמות התיאטרון ומערכת היחסים שבין היוצרים והקהל: הקהל מגיע עם ציפייה, מוכן שיגישו לו משהו, יש לו מושג תבניתי על עולם התיאטרון. אבל בסופו של דבר

משתתף בצערך/ אמת שלם

משתתף בצערך.

מה עוד כבר יש לכן אדם לומר

יום בהיר אחד אתה נופל עליו עם כזה דבר

משתתף, יופי שאתה משתתף, איזה כיף

אתה קולט שהוא לא פה אחי? ולא יהיה אף פעם?

אתה קולט שכולם מתים בסוף ומה בכלל הטעם?

אתה מבין משהו? יום אחרי זה אתה בים ומשתזף

חמוד שאתה משתתף.

דיי, לא יפה, באמת שאין מה להגיד

גם לך אין, אז מה אתה משחק את עצמך

לפני שזה קרה אתה גם חשבת, שהכל לתמיד

גם אתה אז סתם אמרת, משתתף בצערך

לא יודע, המשפט הזה מרגיש הכי קולע

ועדיין, המרחק בין המשמעות שלו למה שהוא מנסח

כמו איזה מאה, אלף, מיליון זיליון שנות אור

ממה שהוא היה אמור בתכלס לבצע

לא יודע

תשתתף

מה אני אגיד

תיתן חיבוק, זה יעזור, אני אשפוך עוד קצת מילים

ואתה רק תכיל, עזוב, אל תפיק בכלל צלילים

הלקסיקון של כל שפה מוגבל ברגשות.

פשוט תביט לי בעיניים, תחשוב על כמה זה מפחיד

יום אחד אתה קם בבוקר שותה שוקו אוכל מילקי

למחרת אתה שומע את "לך תביא ת'וויסקי"

וקולט

פאק

זה באמת דבר

לפתע "כולם מדברים עליך בלשון עבר"

פתאום מכה

ואין מה לעשות אז ת'א מחכה

שהעצב יתנקה

ואולי אתה לא ממתין

ויוצא ישר לדרך, עוזב את כל הדאווין

ומחליט שזהו, אתה תחיה את החיים שלך במלואם

מחדש קשר עם כולם ומתקשר לסבתא

האמת, עשה לי טוב, תודה שהשתתפת

לזכר בארי הראל, מחזור

פ"ז

בחור ישן, תוכניות חדשות

האם טראמפ הולך לשנות את פני המזרח התיכון, או שמדובר בדיבורי סרק שלא יבשילו לפעולות ממשיות? הכל בכתבה הבאה.

● כתב: יואב קודינסקי

ארצות הברית הוציאה לעצמה שם של מעצמה שאוהבת להתערב בענייני העולם, גם כשהם לא קשורים אליה ישירות. לדוגמא אפשר לראות את כמויות הנשק ואמצעי הלחימה שהיא מספקת לישראל ולאוקראינה, מתוך אינטרס לתפוס צד במלחמה נגד מדינות אויב שלה. ישנן כמה תוכניות שדונלד טראמפ, הנשיא של ארה"ב, מעוניין לקדם במזרח התיכון - תוכניות שישפיעו על מדינת ישראל והמשך פעילותה. גם כי ישראל היא המדינה הלא-מוסלמית היחידה במזרח התיכון, וגם כי המדינה חולקת עם ארה"ב סט ערכים משותף. יתר על כן, התמיכה בארה"ב בקרב המדינות הערביות נמוכה למדי (בסיסים צבאיים ופרישת כוחות אמריקאים הן חלק מהסיבות) - וישראל היא במובנים מסוימים המאוזן של האמריקאים במזרח התיכון. התמיכה הלא רבה שיש בקרב רוב מדינות האזור בארה"ב לא מפריעה לה להעניק סכומי עתק למצרים בשביל לפתור שם את המשבר הכלכלי, ולתמוך בירדן מבחינה צבאית. ממשלת טראמפ מתכוונת להיות מעורבת בכמעט כל מדינה במזרח התיכון. אך איך זה הולך להשפיע על אופיו? ואיך אנחנו כאזרחי מדינת ישראל נושפע מהתוכניות הללו?

סוריה המערבית: למרות הטבח המזעזע שביצע הממשל החדש בתומכי אסד, מדינות המערב תומכות בו ואף מזמינות את הנשיא החדש, מוחמד אל-ג'ולאני,

לביקור בגבולותיהן. נראה שהממשל בארצות הברית מתרשם מהשינוי שסוריה עוברת; והמדינה הודיעה שתתחיל להוציא חיילים אמריקאים מסוריה, ובנוסף תתחיל להקל בסנקציות שהטילה עליה בתקופת אסד (בהתאם לתנאים מסוימים). ארה"ב חוששת שטורקיה הולכת לנצל את המצב המדיני המורכב שקיים בסוריה ולהשתלט על חלקים נרחבים בה, עד כדי שלטורקיה היה גבול משותף עם ישראל. עדיין לא שמענו הצהרות של טראמפ בנוגע לנושא, אך אני מאמין שהוא הולך לפעול בעניין זה.

התוכנית המרכזית של טראמפ למזרח התיכון
נוגעת לסכסוך הישראלי-פלסטיני ואפשר
כבר לראות תוצאות.

אויבת חדשה/ישנה: מעבר לרוסיה וסין, איראן נחשבת לאויבת הגדולה ביותר של ארה"ב ומדינות המערב. למרות הגישה הנוקשה של ממשל טראמפ אל איראן, נראה שיש סיכוי לא רע ששתי המדינות יחתמו על הסכם גרעין. במידה וההסכם אכן ייחתם, איראן הולכת להפסיק את ייצור נשק הגרעין שלה, ובתמורה ארצות הברית תוריד בהדרגתיות את הסנקציות אשר הטילה על איראן לאורך השנים. במידה וההסכם לא יחתם, ככל

המרבית, לשחרר את שאר החטופים ולשקם את עוטף עזה. לאחר מכן הוא מתכוון לפעול על פי תוכניתו לשקם את רצועת עזה, כאשר לפי דבריו כ- 1.8 מיליון פלסטינים יעזבו אותה למדינות כגון מצרים, ירדן, אינדונזיה ומדינות מוסלמיות דומות. אותם פלסטינים שיעזבו את הרצועה יוכלו לשוב לאחר כמה שנים כאשר השאיפה היא לבנות עד אז תשתיות חדשות ומבנים שימשו את העזתים, ובנוסף לחסל סופית את הכוח הצבאי של חמאס. ישנן כמה מדינות שלא מעוניינות לקבל את הפלסטינים, כמו ירדן ומצרים, אבל כמו שהזכרתי קודם - ארה"ב תורמת לשתי המדינות סכומי כסף אדירים, מה שיכול לשמש את טראמפ כמנוף לחץ על המדינות. כמו ב- 2020 כאשר הציע את תוכנית המאה, גם עכשיו טראמפ שואף לפתרון שתי מדינות לפי גבולות '67 ולסיום הסכסוך הישראלי-פלסטיני.

לסיכום, לפי ההבטחות והתוכניות של טראמפ, פני המזרח התיכון הולך לעבור שינוי דראסטי. האם כל התוכניות יתקיימו? ימים יגידו.

הנראה צבא ארה"ב ינטרל את מתקני הגרעין שנמצאים באיראן, ותיגרם הסלמה באזור. כזכור, מי שיצא מהסכם הגרעין הקודם לפני כעשור, הוא לא אחר מאשר דונלד טראמפ, כאשר ההסכם החזיק שנתיים בלבד. האם אנחנו בדרך להסכם היסטורי, או הסלמה נוספת ב"שכונה שלנו"?

ארצות הברית הוציאה לעצמה שם של מעצמה שאוהבת להתערב בענייני העולם, גם כשהם לא קשורים אליה ישירות.

מלחמת חרבות ברזל: התוכנית המרכזית של טראמפ למזרח התיכון נוגעת לסכסוך הישראלי-פלסטיני ואפשר כבר לראות תוצאות. מיד כשטראמפ נכנס לתפקידו נחתמה עסקת חטופים ובה שוחררו עשרות חטופים ישראלים, ששהו בשבי החמאס יותר מ- 450 ימים. מטרתו של טראמפ היא לחתום על עסקה במהירות

טראמפ ונשיא
סוריה דה פקטו
אחמד א-שרע
מקור:
NBC news

בין הואדי לירושלים- חלק ה'

● כתבה: אלונה גרסון

החבורה הלכה לכיוון הג'יפ שבו רון חיכה. אדם, שלא ראה ג'יפ מימיו, הסתקרן מכלי הפלא הזה. דוד הסביר לו שמדובר בכרכרה מיוחדת מהממלכה שממנה הגיעו הוא וחבריו - שרון (שהוא קרא לה שרונה), דן ורון, ואדם שאל איך היא נעה. אז אמר דוד: "אני אדגים".

רבע שעה והרבה תיקונים אחר כך הג'יפ היה מוכן לנסיעה, ואף היה בו מקום לכולם, אם כי בקושי. אדם ודוד נכנסו במושב הקדמי בזמן שדן, שרון, רון וטריסטן (שהיה קצת מפוחד) נדחסו במושב האחורי, והם יצאו לדרך.

הדרך לירושלים לא הייתה מעניינת במיוחד, רק מהמורות בדרך והרבה טרשים. דוד וטריסטן פטפטו כל הדרך בערבית ואדם התערב פה ושם, עם העצות הגרועות ביותר שניתן לחשוב עליהן. בינתיים דן ושרון חשבו על תכנית. "סאריה, מה אנחנו אמורים לעשות? אנחנו כמעט לבד והמורים שלנו, שהצילו אותנו יותר מפעם אחת, אולי כבר לא בחיים".

ושרון ענתה: " אבל אולי טריסטן הזה יכול להביא אותנו למקום בטוח, ונוכל לפתוח בחיים חדשים".
דן לא ענה, הוא רק חשב.

אחרי שעה וקצת של נסיעה (בעיקר בגלל העובדה שדוד הוא נהג גרוע) הם הגיעו לחומות העיר ירושלים. החומות לא היו במצב טוב בשום צורה או אופן, אבל הן היו שם, ובשביל החבורה, זה היה משהו.
רון שאל את דוד מה קרה לחומות, ודוד ענה שבתקופה שבה הם נמצאים, הסולטן סולימן לא תיקן את החומות, כי לפי זאנדר, הם נשלחו לעבר, לא לעתיד. שרון שמה לב לדגלי הצלבנים על העיר ואמרה את זה לרון, שנזכר באופן חלקי במה שלמד בשיעורי ההיסטוריה.

טריסטן הוביל אותם לביתו הקטן, דירה צנועה במיוחד בבניין ישן במיוחד ומלא בעכברים. הדירה הייתה בעלת ריהוט דל במיוחד, שולחן וכמה כיסאות, אך לא מספיק כיסאות, וכמה שמיכות פשוטות מצמר מגרד. הנערים (חוץ מטריסטן) פרשו שקי שינה וטריסטן ואדם החליטו יחד לא לשאול שאלות. דוד שאל את טריסטן איפה יש מים, כי הוא צריך להתנקות, וכך גם הנסיך והנסיכה שאותם הוא משרת (דן ושרון), וטריסטן ענה שיש באר במרחק כמה רחובות משם.

רון יצא לשאוב מים מהבאר יחד עם אדם, שהסביר לו בעזרת תנועות ידיים איך לשאוב מים, והם חזרו עם כמה ליטרים של מים, לא מספיק בשביל מקלחת לשישה. כל אחד מהם התקלח בתורו, ואחר כך הם הלכו לישון.

"Anora" - ביקורת קולנוע

"אנורה" הוא הסרט שעולם הקולנוע צריך - הוא הסרט שאנחנו צריכים

● כתב: יונתן שוורץ

אנורה עושה הכל בשביל הכסף - אבל זה רק בהתחלה! אנחנו חושבים. הקהל מעולם לא ראה סיפור אהבה כזה אופורי, שרוקד ברחובות וגאס לאורות הניאון ושירי פופ מרוטים משנות ה-2010. מתבגר טיפש שטמטום האהבה שלו מרומם את נפש הצופה. פשוט כמו לתת סוכריה לתינוק.

אך, הסרט מזכיר, המציאות כואבת. הוא מסביר זאת בסצנה של שלושים דקות המתרכזות בסלון האחווה של איוון ואנורה, בה מגיעים שליחי המשפחה הרוסית ומנסים להכריח אותם לפרק את נישואיהם. באמצע הסצנה הזאת, אחרי קרב הסלפסטיק הקורע, כשאנורה מתחילה לצרוח - שליחי המשפחה באים ומסירים לנו חצי מהמשקפיים הוורודים. פתאום, הקהל לא יודע מה לעשות כבר - לצחוק או לבכות? לצרוח כמו אנורה או לסתום לה את הפה? מכאן, הסרט יוצא לחקור את כל הכיוונים הקשים והכואבים. אנורה ואנחנו שואלים את עצמנו: מה כבר חשבנו שיקרה? איזה מטומטמים אנחנו... פתאום המכות לא מעלות גל צחוק, פתאום המתבגר המטומטם פשוט מאכזב, פתאום הכל מדהים ביופיו - וכואב כמו סכין בגב. אין כאן קומדיה, יש כאן יופי כואב, ואהבה שאתה לא יודע מה לעשות איתה כבר.

אין יותר אישה יפה, יש אישה יפה שכואב לה. בשביל לעשות דבר כזה דרוש במאי, תסריטאי, ושחקנים פנומנליים, וזה בדיוק מה שיש כאן. אין הרבה מילים בסרט, והעלילה - כמו שאנחנו מגלים בסוף - יחסית פשוטה. הכל כאן מתגלה בניואנסים, את הכל

יום לפני שניגשתי לכתוב את הכתבה הזאת התכוונתי לכתוב על "הברוטליסט" של בריידי קוברט - סרט אפי של כמעט ארבע שעות (!) שהיה מהמתחרים החזקים של השנה על פרסי האוסקר הנחשקים. חוויה קולנועית יפיפיה שכמוה לא הגיעה למסכים כבר עשרות שנים. לפי דעתי (ממש בקצרה, כי לא באתם לפה לקרוא על הסרט הזה), הוא סרט שמסביר איך להתמודד עם העבר והנוסטלגיה - קולנועית ונרטיבית. אבל, פתאום התפנה לי ערב, והחלטתי לבדוק למה דווקא "אנורה" הוא הסרט שנבחר לפרס "הסרט הטוב ביותר" בטקס פרסי האוסקר. בתקופה שסרטים רבים הם פריקוולים, סיקוולים, דרמות היסטוריות, סרטי ביוגרפיה, דיסטופיות ובעצם התרפקויות על זמנים "מעניינים" יותר - רציתי לראות איך ניסו לצלם את ההווה.

"אנורה" הוא סרט אינדי שכתב וביים שון בייקר, שבמרכזו מוצבת אנורה (מייקי מדיסון) - חשפנית ממוצא רוסי מניו-יורק. יום אחד, בעת שהיא עובדת במועדון החשפנות, מגיע איוון (מארק איידלשטיין), בנו של מיליונר רוסי - שבסופו של דבר משלם לאנורה כדי שתהיה איתו אקסקלוסיבית, ולבסוף מתחתן איתה. אבל, ברור שלהוריו ברוסיה יש תוכניות אחרות - שהילד שלהם יתחתן עם זונה? הסרט הוקרן לראשונה בפסטיבל קאן היוקרתי, זכה בפרס "דקל הזהב", ומשם יצא למסע נוצץ בעולם הפופולריות והפרסים. הסרט מתחיל כמעט בדיוק כמו "אישה יפה". המערכה הראשונה היא פשוט קומדיה רומנטית משגעת. כן,

ברגש ומחשבה רגשית. הוא הריח הזה שלפעמים מריחים, שאנחנו יודעים שאף פעם לא הרחנו אותו- אבל הוא כל כך מוכר. יש משהו בלצפות ולהתרגש בלי מסכות של אינטלקטואליה שמעלה את הריח הזה. אל תבינו אותי לא נכון- כל התעלולים והאינטלקטואליה מדהימים גם הם- וכבודם מונח במקומם (חלק מהתעלולים האלו הם הסרטים האהובים עליי). אבל פעם ב-, צריך לחזור, לריחות ישנים-חדשים. ולסיכום, לחובבי הציונים שבינינו- "אנורה" (2025)- **חמישה כוכבים מתוך חמישה** (מה חשבתם?)

כרזת הסרט "אנורה" מקור: ויקיפדיה

מרגישים ברגעי השקט שנותנים לנו הפסקה לעכל את הכל, ובמבטים המדהימים של הדמויות במצלמה. הריאליזם של בייקר מצליח לתת לצופה רגעים קטנים של ניצחונות והפסדים, ולהציע לו מאבק מתמיד באירועים הברורים מאליו. יש כאן הבנה ברורה מאוד של התרבויות אותן מנסה הסרט להעביר, ובפרט תרבות החשפנות. בסרטיו, שון בייקר מתעסק רבות עם זנות וחשפנות, וכאן הוא מצליח להסביר את כל הסיפור בלי שאנורה או דמות אחרת תגיד על כך מילה: איך נכנסים לעסק, איך בקושי אפשר לצאת ממנו, איך עושים, מה עושים ומה חווים.

הסרט הופק בתקציב זעום של שישה מיליון דולר (יחסית לקנה המידה של הסרט, זהו תקציב קטן למדי), וניצחנו מסמל את עלייתו של הקולנועי העצמאי והאינדי אל המיינסטרים. במובן מסוים, אני חושב שהשילוב של כל העובדות והפרשנויות שהצגתי לסרט הם מדריך מושלם ל"איך עושים סרטים היום". הסרט תחילה מערב את הפנטזיה של "אישה יפה" עם היופי המוזר של העולם המודרני. היופי, של אורות הניאון ורכבות הלילה. ואחר כך, הוא צובט בלב את כל הנקודות הכואבות בעולם: הבגידה, האדישות, האכזבה וה"ברור מאליו". היום קשה מאוד למצוא סיפורים שסופם אינו ידוע- chat GPT כבר יודע את הסוף להכל. אבל בכל זאת, הסרט עושה מסיבה עד הסוף עם כל הסוף ידוע, הוא מראה לנו איך להקסים את עצמנו עם כל הכאב. וחשוב יותר מכל דבר שכתבתי פה- הוא חוזר אל הפשטות שכבר הרבה זמן לא הצלחנו למצוא דרך כל התעלולים הנרטיביים שלנו, ומציג לנו יסודות

" חיבורים "

רוני אסולין ועידו מזרחי

איך משחקים?

לפניכם מפוזרות 16 מילים, עליכם לפתור את החידה ולמצוא 4 קבוצות של מילים בעלות נושא משותף.

דוגמאות לקטגוריות: תפוח, בננה, אגס, דובדבן- פירות

כפיר, לביא, אריה, ליש- מילים נרדפות

פתרונות ניתן לשלוח לכתובת הדואר האלקטרוני של העיתון: newspaper@leyada.net עד התאריך 18.6.25

בין הפותרים את החידה נכונה ובאופן מדויק יוגרל חמץין!

*(בעמוד הבא ברקוד שניתן לסרוק בטלפון הנייד כדי להגיע לגרסה הדיגיטלית של המשחק)

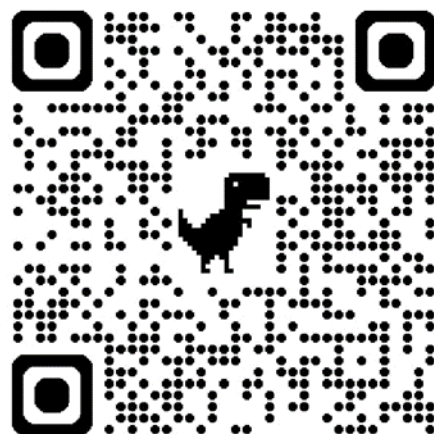
כיפה	מלכה	אוכף	שלוחה
מסבאה	קקטוס	קליפורניה	כתף
מספרים	לוטוס	נווה מדבר	אקדח
נשיקה	דורבנות	חליפות	בראשית

תשבץ הגיון

נווה פורמן וענת ליבשין

קישור
לגרסה
הדיגיטלית
של המשחק
"חיבורים"
המופיע
בעמוד
הקודם

מאונך	מאונך
1. אני אוריד אותה לחשכה	2. הפסיק ריבים כנגד הסיכויים
3. הכפיש את החצר	4. יכה באבן הקשה
5. שלט במעשייה	7. שרימפס שעושה מרתון
6. מוסתר בגולן	9. סליחה כמו מעלת גירה
8. טורף מתחסד	10. טווה מזון בחול וצבעו סגול
11. המינוטאור מבייש אותה	13. פריט לבוש לא מקובל
12. צבע דם העמים הנוצרים	14. משום שחגיגה
15. מבחן גדלות	16. עצם השוקולד המהבילה שלו ברגל
17. גם תרמיל ישן	18. אופרה בספארי
18. חלקיק מסוייד	19. מקום לאפסון מן האושר שלה